

ЕВГЕНИЙ ФИЛИМОНОВ ПО ПЪТЯ

Превод от руски: Александър Димитров, 1982

chitanka.info

Майката грижливо загърна момченцето в те излязоха в тъмнината. Нощем предградието затихваше, само в непрогледния мрак на далечината лаеше някакъв свръхбдителен пес. Те преминаха по каменните стъпала. Отпред в слабата светлина на самотните фенери край широк коларски път проблясваше дългият тротоар. Както винаги момченцето вървеше отпред. С вдигната нагоре глава то се вглеждаше в черното небе.

— А на онази картинка е по̀ друго — то неочаквано се обърна към майка си и тя едва не се спъна в дребничката фигурка. — Там са нарисувани по̀ други точки. С остри иглички около тях.

— А-а, ти за това ли. Онази книжка е много стара. Така са рисували звездите. С лъчи.

— Звездите ли? — малчуганът не разбра, той даже спря. — Никога не си ми говорила за тях.

Жената нямаше желание да дава дълги обяснения.

— Друг път ще ти разкажа. Утре, когато включат деня.

— В книжката пише, че деня не са го включвали, а че е настъпвал.

— То е почти едно и също. И изобщо защо взе тази книжка? Татко ти много я пази и няма да е доволен, ако разбере.

— Аз сам ще му кажа. Нека той ми разкаже, щом ти не искаш...

Известно време вървяха в мълчание покрай мрачните спящи къщи, чиито очертания едва се различаваха в околния мрак. Но малчуганът не можеше дълго да мълчи.

— А те светеха ли?

— Кои те? — майката беше изпуснала нишката на разговора, задълбочена в свои мисли. — Аха, звездите! Да, разбира се. Сама че много малко светлина даваха.

— По-малко от тези фенери ли?

— Много по-малко.

— По-малко от лампите в парниците ли?

— Къде ти.

— По-малко от дневните светилници?

— И дума не може да става.

Малчуганът се замисли.

— Никаква полза ли нямаше от тях?

Беше свикнал всичко наоколо да служи по някакъв начин, да се икономисва — особено топлината и светлината.

— Никаква, синко — разсеяно отговори майката.

— Все едно... — малчуганът въздъхна. — Сигурно е било красиво.

— Не знам. Много отдавна ги няма хората, които са ги виждали. Обсипвали са целия небосвод.

Тя неопределено махна с ръка към мрачното зарево над хоризонта, в чиято светлина като късчета лед проблясваха безбройните парници. Тънък, едва видим лъч излизаше от светеция облак и сочеше към зенита. Чувахе се ромон на вода — в парниците бяха включили дъжда.

— А това какво е? — попита малчуганът за лъча.

— Това е инверсионната следа, която оставяме — отговори майката механично.

— Инве... ине...?

— Оставяме тази следа след себе си, когато летим в пустошта.

— Но ние никъде не летим!

Малчуганът се разсърди. Помисли си, че го мамат — беше му се случвало вече.

— Само така ти се струва, мъничкия ми. А всъщност летим. С ужасна, огромна скорост. За което отива почти цялата ни енергия. И всичко е, навярно, напразно.

— Защо напразно? И защо трябва да летим? Нали и така ни е добре.

— Не, мъничкия ми. Ние отлетяхме, за да се спасим. Там, където бяхме по-рано, всичко това трябваше да загине — и слънцето, и звездите, целият свят, всичко-всичко.

— О-о! А навреме ли избягахме?

— Да, момчето ми. Но сега енергията ни е на привършване. А трябва да стигнем до е-ей онова петънце. Нарича се Втора метасистема.

Малчуганът видя над стрехите на къщите безплътна струя светлина.

— На половината път дотам сме. Цялата ни енергия се изразходва за движение — ето защо наоколо е тъй студено и тъмно. И

сега някои хора започнаха да си мислят, че може би изобщо не трябва да летим.

Жената изведнъж се усети, че разправя на син, си сериозни, трудни за разбиране неща.

— Те казват — хайде да спрем ускорението, все едно, няма да достигнем скоростта на светлината. Нека да направим едно малко слънце, подобно на онова, което там се взриви. Ще ни стигне за хиляда години. Ще поживеем и ние като хората, а не като къртици.

— Слънце? Това сигурно е хубаво?

— Хубаво е, синко, но тогава няма да стигнем. Тоест ще стигнем, но твърде късно. Слънцето ще изгори и тук, на Земята, отново всичко ще изистине. А дотам ще долети само едно мъртво парченце лед.

Светлото петънце все така неотклонно висеше над тях.

— А там?

— А там е прекрасно, мъничкия ми. Това е една млада вселена, пълна с ослепителни, горещи звезди. Ние ще си изберем едно хубаво слънце с просторни зелени планети, там ще живеем, назад ще останат всичките тези столетия на тъмнина. Няма да загинем...

Гласът на майката прекъсна. В далечината, в неясния отвор на изхода към надземната станция се показва силует на мъж. Момчето се впусна към него и увисна на шията му.

— Татенце, мама всичко ми разказа! Ти сигурно нищо не знаеш. Ние непрекъснато летим! Към звездите! Енергия не ни достига!

Бащата сложи на раменете си момчето и се усмихна на жена си.

— Не мъти главата на детето. В семейството е достатъчен и един привърженик на движението.

Но малчуганът беше завладян от току-що наученото.

— А кога ще стигнем, тате? Кога?

— Когато станеш голям — шумът от дъжда в парниците секна.

— Ако ни стигнат силите. Ако успеем да измислим как да се оправим с всичко това.

— Ще измислите — малчуганът свято вярваше в баща си и неговите приятели. Мъжът и жената тъжно се усмихнаха.

— Не съм уверен. И тогава цялата ни надежда е в теб, синко. На теб може да се разчита!

Баща му, както винаги, се шегуваше. Но момчето улови някаква нотка — или така му се стори, нотка на отчаяна, дълбока надежда в

гласа на силния, големия човек. И погледна петънцето светлина с нови очи, сякаш преценяваше разстоянието, което оставаше.

Само да не спират насред пътя! Да не падат духом, да не си пилеят напразно силите! А да продължават нататък, към звездите!

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 48/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.